

αν δεν κλώ εγω
αν δεν κλης εσυ
αν δεν καουμε εμεις
πως θα γενουνε
τα σκοταδια λαμψη?

“Όταν μιά χώρα νομίση πως είναι ικανή νά επιβάλη τήν θέλησή της μέ τήν δύναμη τών όπλων, αγνοώντας όλο τόν υπόλοιπο κόσμο, παρασύρεται σέ θέσεις και πράξεις πού στρέφονται τελικά έναντίον της.

“Έχουμε τό παράδειγμα τής Γαλλίας μέ τόν Ναπολέοντα, έχουμε τό παράδειγμα τής Γερμανίας μέ τόν Χίτλερ, έχουμε τό παράδειγμα τής Αμερικής μέ τό Βιετναμικό.

Φαίνεται πιά καθαρά πως ό Ισραήλ δέ θ' αποφύγη τήν μοίρα τών αλαζόνων. Μετά τόν πόλεμο του '67 του δόθηκε μιά μοναδική εύκαιρία νά κερδίση τήν αναγνώριση τών Αράβων, και κατά συνέπεια τήν ειρήνη μέ μόνο αντάλλαγμα τήν επιστροφή τών νεοκατακτημένων έδαφών. Μπορούσε νά κερδίση ότι ακριβώς διατυμπάνιζε πως ζητούσε πριν τόν πόλεμο.

“Όμως μέ τή νίκη αυξήθηκε και ή αλαζονεία του. Ούτε καν προσπάθησε νά κρύψη τήν πρόθεσή του νά κρατήση και τίς νέες κατακτήσεις του.

“Ο πόλεμος όμως του '73 έχει μεταλλάξη τήν κατάσταση. Έχει δείξει πως ή καταπίεση τών δικαιωμάτων ενός λαού δέν μπορεί παρά νά είναι πρόσκαιρη. Η απελευθέρωση τών αραβικών έδαφών είναι ζήτημα χρόνου. Όποια και νάνη ή έκβαση του πολέμου.

Ο ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Ο πόλεμος συνεχίζεται πεισματικός, σκληρός, μέ ά μειωτή σφοδρότητα και λύσσα για δεύτερη δομάδα. Ο Αραβικός Απελευθερωτικός στρατός φαίνεται άποφασισμένος νά κερδίση τή μάχη τούτη τή φορά. Τό Ισραήλ αναγκάστηκε νά αναγνωρίση τίς έπιτυχίες τών Αράβων ανάμεσα, πάντα, από κομπασμούς και φονοτροχισμούς για τή τελική έκβαση του πολέμου. Γιατί όμως ό Ισραήλ εμφανίζεται τόσο αισιόδοξος για τό τέλος; Είναι τόσο σίγουρος λοιπόν για τήν στρατιωτική του ισχύ και τήν πολεμική άνωτερότητα τών στρατιωτών του; Έξακολουθεί πάντα νά είναι ό μικρός άήττητος;

Για νά απαντήσουμε στο έρώτημα πρέπει νά διερευνήσουμε τίς ρίζες, νά στρέψουμε τήν ιστορία μερικές δεκαετίες πιά πίσω. Ο Σιωνισμός βέβαια δέν είναι δημιουργία τών ήμερών μας, ιστορικά τοποθετείται πολύ πιά πριν, τής εποχής τής δημιουργίας του Ισραηλινού «Κράτους». Αυτό τουτό τό λεγόμενο «Ισραηλινό Κράτος» είναι καθαρό δημιούργημα του Αμερικανικού ιμπεριαλισμού; Και ειχε σαν στόχο τήν εξυπηρέτηση τών αμερικανικών συμφερόντων στο χώρο τής Ανατολικής Μεσογείου και τής Μέσης Ανατολής.

Οι διωγμοί τών Εβραίων από τόν Χίτλερ σέ όλη τή διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, είχαν δημι-

ουργήσει σέ όλο τόν κόσμο ένα αίσθημα συμπαθείας για τούς Εβραίους που άναπτύχθηκε και τροφοδοτήθηκε από τήν προπαγάνδα του Σιωνισμού, ό όποιος παρουσιάζε τούς Εβραίους σαν ανθρώπους που καταδιώκονταν από όλο τόν κόσμο, σαν ανθρώπους χωρίς πατρίδα, που τούς άφαιρέθηκε τό δικαίωμα νά έχουν γή και δικαιώματα και πατρίδα που στο κάτω κάτω θα έπρεπε νά ζήσουν κι αυτοί κάποτε σέ μιά πατρίδα δική τους, σ' ένα σπίτι δικό τους, σέ μιά γή δική τους, και νά σταματήσουν έτσι νά είναι παντοτινά θύματα τής «Ανθρωπίνης θηριωδίας».

Στό τέλος του πολέμου όλοι έδλεπαν σαν φυσικό άποτέλεσμα τήν δημιουργία ενός κράτους που θα στέγαζε και θα εξασφάλιζε τήν άκεραιότητα τών «θυμάτων» του Ναζισμού. Τό Κράτος δημιουργήθηκε μέ τήν εύλογία τών Αγγλοαμερικάνων, που έδλεπαν σ' αυτό τήν δημιουργία του πρώτου ισχυρού πυρήνα εξασφάλισης τών συμφερόντων της στήν περιοχή. Οι σφαγές και οι θηριωδίες που προηγήθηκαν τής εγκαθίδρυσης του Κράτους, ή εκδίωξη ολοκλήρων εκατομμυρίων Παλαιστινίων που άποτελούσαν τόν ντόπιο πληθυσμό. Η κλοπή τής περιουσίας τους, τής γής τους, του Έθνους τους, καλύφθηκε μέ έντεχνη προπαγάνδα για τήν όποια

σταπαλήθηκαν εκατομμύρια δολάρια.

Στή συνέχεια ό Ισραήλ άναπτύχθηκε μέσα σέ συνθήκες πολεμικού συναγερμού. Έγινε ολόκληρος ένα μεγάλο στρατόπεδο, προετοιμαζόταν άσταμάτητα για τήν αντιμετώπιση του έχθρου (που ζούσε στην άνέχεια και τήν φτώχεια σέ προσφυγικά αντίσκηνα μέσα σέ μεσαιωνικές συνθήκες διαβίωσης) και τή μελλοντική άναμέτρηση. Ήταν σίγουρος ότι κάποτε ό Παλαιστινέζικος λαός θα ξυπνούσε και θα διεκδικούσε δυναμικά τά δικαιώματά του.

Έν τώ μεταξύ τά Αραβικά Έθνη ζούσαν μέσα σέ συνθήκες Έθνικής υποδούλωσης. Οι Αραβικοί λαοί ζούσαν κάτω από τό βάρος τής ξένης και τής ντόπιας έκμετάλλευσης. Ένώ ό Ισραήλ, μέ τήν άνοιχτή βοήθεια τής Αμερικής καρδοκούσε πανέτοιμος.

Η απελευθέρωση τής Αλγερίας, τής Αιγύπτου τής Συρίας μέσα σέ συνθήκες επαναστατικών αγώνων και ή εγκαθίδρυση προοδευτικών καθεστώτων, έδειξε για μιά στιγμή ότι ή πλάστικα έγενε άποφασιστικά προς τήν πλευρά τών Αράβων. Τά πράγματα όμως δέν είχαν άκριβώς έτσι. Οι Αραβικοί λαοί είχαν νά εξουδετερώσουν ακόμα πολλούς έχθους, έσωτερικούς και έξωτερικούς, τήν φτώχεια, τήν άμάθεια, τήν διχόνοια μεταξύ τών λαών τους που ό αμερικανικός ιμπεριαλισμός καλλιεργούσε συστηματικά.

Τρείς διαδοχικοί αιφνιδιαστικοί πόλεμοι και τρείς διαδοχικές νίκες του Ισραήλ έλέω Αμερικανών, δημιούργησαν τό θρόλο του μικρού άήττητου, του αγώνι ζωμένου θαρραλέα νά έπιβίωση ανάμεσα σέ πολυαριθμότερο δάρβαρο έχθρό. Ο θρόλος του μικρού άήττητου κατέπεσε. Ο Ισραήλ άποδείχθηκε ό μεγάλος ήττημένος. Οι Αραβικοί λαοί άγωνίζονται τούτη τή φορά ένωμένοι κι άποφασισμέ

νοι νά κερδίσουν τό πόλεμο άνεξαρτήτως θυσιών. Από τίν άλλη πλευρά οι Αμερικάνοι δέν φαίνονται ικανοποιημένοι από τήν έκβαση του πολέμου. Άπειλούν επέμβαση και τρίζουν τά δόντια και συσσωρεύουν δύναμεις στην Ανατολική Μεσόγειο. Οι προστάτες τής «άνεξαρτησίας» τών λαών και του «Ελεύθερου Κόσμου» θέλουν λένε νά «διατηρήσουν» τό «ισοζύγιο» τών δυνάμεων στη Μέση άνατολή. Ήδη υπάρχουν μαρτυρίες και άποδείξεις για έννεργο άνάμιξη τους στο πόλεμο.

Ο Κυπριακός Λαός, οι Κύπριοι εργαζόμενοι έχουν

γευτεί πολλές φορές τό πικρό φαί τής άνάμιξης τών ιμπεριαλιστών για τήν διατήρηση του ισοζυγίου τών δυνάμεων και τήν προστασία του «Ελεύθερου Κόσμου» Σχέδια Άτσεσσον, άποστολή όπλων στον Γρίβα από τόν Ισραήλ κλπ. Γι' αυτό και βλέπουν τόν άγώνα τών Αράβων και του Παλαιστινέζικου λαού όχι μόνο μέ συμπάθεια, και φιλία, αλλά στέκουν και σέ αγωνιστική άλληλεγγύη μαζί τους. Γιατί ξέρουν πως ή απελευθέρωση ενός λαού είναι ένα σκαλοπάτι ακόμα στη πορεία για τήν απελευθέρωση ενός άλλου λαού.

Είμαστε σίγουροι ότι ή

Αμερικάνικη επέμβαση σέ επέμβαση σέ μικρή ή μεγάλο βαθμό, δέν θα άποτρέψη τήν τελική έκβαση του πολέμου. Η νίκη τών προοδευτικών δυνάμεων είναι πιά ένα άναμφισβήτητο γεγονός. Τό Σοσιαλιστικό Έπαναστατικό Κίνημα τής Κυπριακής Νεολαίας υποστηρίζει άνοικτά τόν άγώνα τών φίλων Αράβων και του Παλαιστινέζικου λαού. Η υλική, ή ήθική, ή κάθε είδους βοήθεια είναι κύρια καθήκον δικό μας. Οι άγωνιζόμενοι λαοί δέν χρειάζονται ούτε προστάτες, ούτε πάτρνες.

M. ΤΕΜΒΡΙΩΤΗΣ.

Μετριοπάθεια

Η «μετριοπάθεια» είναι μιά άκόμη από τίς λέξεις που οι πράκτορες τών άποικιοκρατών συνηθίζουν πολύ νά χρησιμοποιούν: όλοι όσοι φοβούνται είναι μετριοπαθείς ή όλοι όσοι σκέπτονται μ' έναν όποιοδήποτε τρόπο νά προδώσουν. Ο λαός, αυτός, δέν είναι καθόλου μετριοπαθής. Συμβούλευαν νά διανέμουν τά Ζιζάνια που φυτρώσαν στο χωράφι μας και που οι χωρικοί μας δέν είχαν παρ ά να ξεριζώσουν. Οι χωρικοί μπορούσαν άκόμη νά έγκατασταθούν στους βάλτους ή και νά έπωφεληθούν από κανένα κομάτι κρατικής γής που θα 'χε ξεφύγει από τήν άρπακτικότητα τών λατιφουντιστών! Άλλά ν' άγγίξεις στή γή τών λατιφουντιστών, αυτό ήταν ένα άμάρτημα που τό θεωρούσαν άδιανόητο. Και όμως αυτό έγινε.

ΤΣΕ ΓΚΟΥΕΒΑΡΑ

ημερολόγιο

● Το Έργατικό Κόμμα της Βρετανίας τάχθηκε υπέρ της εθνικοποίησης μερικών εταιρειών σε περίπτωση που θα καταλάβει την εξουσία. Η για χρόνια επικράτηση της δεξιάς πτέρυγας φαίνεται πως άρχισε να λυγίζει. Η χρεωκοπία της τελευταίας εργατικής κυβέρνησης, η αποτυχία της να χαράξει μια σοσιαλιστική πολιτική οδήγησαν στην εκλογική ήττα του 70. Ίσως όμως να είναι λάθος τό να ταυτίσουμε τις τωρινές αποφάσεις του Κόμματος με την πολιτική μιας πιθανής μέλλουσας εργατικής Κυβέρνησης. Ακόμα και όταν το εργατικό κόμμα βρισκόταν στην Κυβέρνηση, οι αποφάσεις του για το Βιετνάμ, για την Ελλάδα και άλλα θέματα δεν είχαν καμιά επίρροη στην αντιδραστική πολιτική της Κυβέρνησης. Ηδη ο συντηρητικός Τύπος της Αγγλίας άρχισε να μιλά για «επικράτηση των φανατικών Μαρξιστών». Μπορούμε ν' αγνοήσουμε την απειλή; Δεν θα υπάρξουν ώριμοι που θα «επιβάλουν το νόμο και τη τάξη» αν η Αγγλία μπη από δρόμο του Σοσιαλισμού; Θα είναι η «Δημοκρατική παράδοση» της Αγγλίας καλύτερη εγγύηση από τη «Συνταγματική παράδοση» της Χιλής; Το πιθανότερο είναι να συμβιβαστεί και πάλι μια Εργατική Κυβέρνηση με το σύστημα και να συνεχίσει όπως πάντα...

● Η απόφαση του Βρετανού υπουργού εσωτερικών για την απέλαση του Μαυροσκούφου δεν είναι γεγονός να μπορεί να περάσει άπραγματο. Η συνθηματική εξήγηση ανάμεσα στο δημοκρατικό κόσμο είναι ότι η Βρετανική Κυβέρνηση είναι πρόθυμη να θίξει την Ελληνική χούντα. Όμως αυτό δε μπορεί ν' αποτελέσει ολόκληρη την αλήθεια. Τα αίτια της αγγλικής στάσης δεν βρίσκονται μόνο στις Αγγλοελληνικές σχέσεις, αλλά και στην εσωτερική βρετανική κατάσταση. Ο περιφημος φιλελευθερισμός της Αγγλίας βρίσκεται σε περίοδο δοκιμασίας. Ένα κατεστημένο είναι φιλελεύθερο όσο δεν υπάρχει καμιά απειλή εναντίον του. Οι οικονομικές δυσκολίες που περνά η Μ. Βρετανία έχουν σαν επακόλουθο την αύξηση των ταξικών συγκρούσεων και των περιορισμών του φιλελευθερισμού. Δείγματα αυτών των συγκρούσεων είναι η συνεχής προσπάθεια επιβολής μειωμένων αμειψιών και οι αυξανόμενες απεργίες δείγματα της μείωσης του φιλελευθερισμού είναι η πίεση από τον ρατσιστή Πάουελ για «έλεγχο» της μετανάστευσης και οι απελάσεις φοιτητών όπως ο Ρούντι Ντούτκε και ο Άρης Μαυροσκούφης.

● Η κυβέρνηση Μαρκεζίνου είναι πια γεγονός. Το μεγάλο όνειρο μιας ολόκληρης ζωής έχει πραγματοποιηθεί. Το αν είναι διωριμμένο και όχι εκλεγεμένος πρωθυπουργός, λίγο διαφέρει. Έστω κι αν οι προγραμματικές του δηλώσεις δεν αποτελούν τίποτε άλλο από επανάληψη Παδοπουλικών θέσεων. Ειδικά όμως οι δηλώσεις του για το κυπριακό πρέπει να προσεχτούν ιδιαίτερα: Ανατρέπονται άρδην τούς ισχυρισμούς μερίδας της Μακαριακής παράταξης ότι η πολιτική της χούντας για το κυπριακό έχει αλλάξει. Οι «έννοιες «όδηγος» και «ουραγός» δεν είναι τίποτε άλλο από το γνωστό μας «προβόδιμο» της εποχής των τελεογράφων. Η επιστροφή στην ανοιχτή δικτατορία αυτής της πολιτικής είναι άνησυχητική και πρέπει ν' αποτελέσουν προειδοποίηση και αρχή κινητοποίησης του κυπριακού λαού για την αντιμετώπιση μιας νέας προσπάθειας επιβολής αντικυπριακής λύσης.

Μαρκεζίνου συνέχεια.
● Σε συνέντευξη του στους «Τάιμς» υπεστήριξε πως λύση του Κυπριακού πρέπει ν' αναζητηθεί σε ελλαδοτουρκικό διάλογο. Ούτε λίγο ούτε πολύ ο κ. Μαρκεζίνος εγκαταλείπει μονομερώς την περίφημη «κοινή γραμμή» για άδευκτη ανεξαρτησία, ύπανσει μή αναγνώριση της ύπαρξης νέμμου Κυπριακού Κράτους, εξισώνει την Κυπριακή Κυβέρνηση με την Τουρκοκυπριακή ήγεσία και αναζητεί λύση μέσα στα καζάνια του ΝΑΤΟ όπου και αν ακόμα ήθελε μια δίκαιη λύση δεν θα μπορούσε να την πετύχει λόγω των συμφυρμένων δεσμεύσεων. Το μόνο που δεν είπε — και ίσως να πη σε λίγες μέρες — είναι αν θα γίνουν οι συνομιλίες με ανοιχτή συμμετοχή της Αμερικής ή θα παραμείνει η ΣΙΑ στο παρασκήνιο για να κινητά νήματα του θεάτρου τέτοιων συνυμμιλιών. Όσο για την Κυπριακή Κυβέρνηση πρέπει πια ν' αποφασισθεί πως πρέπει να χειριστεί τη δύναμη ν' ακολουθήσει μια δική της, τίμια γραμμή.

● Ο 4ος Άραβοϊσραηλινός πόλεμος συνεχίζεται ακόμα με άμειπτη καταστροφική όποτελεσματικότητα. Οι Άραβες απέδειξαν με τον πιο πειστικό τρόπο ότι και τη θέληση και την ικανότητα έχουν να αντιμετωπίσουν σαν ίσος προς ίσον τον μέχρι χθές παντοδύναμο στρατό του Ισραήλ και ν' ανακόψουν τις επέτακτικές βλέψεις των σιωνιστών για να πάρουν πίσω τα κατεχόμενα εδάφη τους. Όποιοι και γάνοι το τελικό αποτέλεσμα του πολέμου οι Άραβες έχουν καλύτερη σημασία από τη θέση τους. Η άλαζονική στάση του Ισραήλ δεν θάχει ποτέ πια τον ίδιο τόνο. Δεν θα μπορεί πια ν' αγνοήσει ολό τον κόσμο: Θα έχουν πια καταλάβει οι Ισραηλινές πως αν επιμένουν στην πολιτική του πολέμου μια μέρα θα χάσουν. Και θ' αγνοηθούν από όσους αγνόησαν.

Τσέ Γκουεβέρα

Ο Τσέ γεννήθηκε στις 14 Ιουνίου του 1928. Οι γονείς του είχαν μια παράδοση φιλελεύθερη, ακόμη κι ανορική. Ο ίδιος έπαθε άσθμα σε ηλικία 2 χρονών. Αντέδρασε σ' αυτό, με τό να επιδοθεί στα σπόρ. Δεν πολυήγε σχολείο. Αλλά μάθαινε στο σπίτι. Ήταν καλός Μαθηματικός κι' αχόρταγος αναγνώστης, από τον Μπωντελαίρ μέχρι τον Μάρξ.

Σπούδασε γιατρός με όνειρο να θεραπεύει λεπρούς, να πολεμήσει τις τροπικές ασθένειες. Ένας βαθύς ιδεολογικός τόνος τράβηξε γρήγορα στην πολιτική. Ήρθε σε επαφή μ' άριστους φοιτητές, με πολιτικοποιημένους αγρότες. Πρέπει να έγινε Μαρξιστής από πολύ νωρίς. Με τό Φιντέλ συναντήθηκε για πρώτη φορά τό καλοκαίρι του 1955. Μίλησαν μια ολόκληρη νύχτα για τό μέλλον της Λατινικής Αμερικής.

για τη Παγκόσμια Πολιτική. Στο τέλος της συζήτησης ο Φιντέλ διόρισε τον Τσέ γιατρό της πρώτης απελευθερωτικής αποστολής που έτοιμασε για την Κούβα.

Μετά τον θρίαμβο της Κουβανέζικης Επανάστασης, Έγινε άμεσα διευθυντής του Ινστιτούτου Αγροτικής μεταρρύθμισης και στη συνέχεια Διοικητής της Εθνικής Τράπεζας της Κούβας. Ο Γκουεβέρα αποχαιρέτησε τον Φιντέλ τον Οκτώβριο του 1965. Με απόφαση ν' ανοίξει ένα δεύτερο ανάρτικο στη Βολιβία, και να τό κατάσταση τον πρώτο πυρήνα ενός ανταρτοπολέμου που στο τέλος θ' αγκάλιαζε τό σύνολο του Λατινοαμερικάνικου κόσμου.

«Όλη μας η δράση είναι μια κραυγή πολέμου εναντίον του Ιμπεριαλισμού, μια παλλόμενη έκκληση για την ενότητα του λαού απέναντι στον μεγάλο εχθρό του ανθρώπινου γένους, τις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής. Δεν έχει σημασία πού θό μας βρεί ο θάνατος, ως είναι εύπρόσδεκτος φτάνει ν' ακουστή η πολεμική μας κραυγή, φτάνει ένα άλλο χέρι ν' άπλωθεί για να πάρει τό όπλο μας, φτάνει άλλοι άνθρωποι να σηκωθούν για να ψάλουν τό πένθιμο έμβατήριο ανάμεσα στους κροταλισμούς των πολυδύλων, ανάμεσα σε κοινούργιες ισχύες πολέμου και νίκης».

Πέθανε στη Βολιβία, ύστερα από ένδεκα μήνες άφάνταστα σκληρής πορείας, έλιγμών, πρωτοφανών στερήσεων, πείνας, άρρώστειας, δίψας, ένεδρών, μαχών, με τό όπλο της επανάστασης στο χέρι. Η αγωνιώδης κραυγή του Τσέ θα άντηχεί πάντα στην άκοή όλων των καταπιεσμένων, σαν πολεμικός παίανας της Παγκόσμιας Επανάστασης.

Η αυτο-διαπαιδαγώγηση του ατόμου

Αλλά η διαδικασία αυτή είναι συνειδητή. Το άτομο δέχεται αδιάκοπα την επίδραση της κοινωνίας σοσιαλιστικής εξουσίας και διαπιστώνει ότι δεν έχει ολοκληρωτική προσαρμοσθεί. Από την έμμεση διαπαιδαγώγηση προσπαθεί να προσαρμοσθεί σε μια κατάσταση που του φαίνεται σωστή, πράγμα που δεν μπόρεσε να κάνει ως τότε από δική του όδυσμα να κατανοήσει τα γεγονότα. Έτσι διαπαιδαγωγείται κι' ο ίδιος.

κόμα του νέου πλαισίου συλλογικής εξέλιξης, έχουν την τάση να προωθήσουν απομονωμένοι από τη μάζα που συνοδεύουν.

Τό σημαντικό είναι, ότι οι άνθρωποι αποκτούν όλοένα και μεγαλύτερη συνείδηση της ανάγκης να ενσωματωθούν στη κοινωνία και παράλληλα κατανοούν τη συμβολή τους σ' αυτή σαν κινητήρια δύναμη. Δεν προχωρούν πια όλομόναχοι, μέσα στους έρημικούς δρόμους, προς τους άπομακρους πόθους τους. Ακολουθούν την πρωτοπορία τους, που αποτελεί τό Κόμμα, τους εργάτες της πρωτοπορίας, τους πρωτοπόρους ανθρώπους που προχωρούν δεμένα με τις μάζες και σε στενή επικοινωνία μαζί τους.

Οι πρωτοπορίες έχουν τό βλέμμα τους στραμμένο προς τό μέλλον, προς την ανταμοιβή τους. Αλλά η ανταμοιβή τους αυτή δεν είναι κάτι άτομικό. Η ανταμοιβή τους είναι κοινωνική, όπου οι άνθρωποι θό έχουν διαφοροποιηθεί. Η κοινωνία του κομμουνιστή ανθρώπου.

ΟΙ ΑΟΡΑΤΟΙ ΝΟΜΟΙ ΤΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ

Οι τυφλοί νόμοι του καπιταλισμού, άορατοι για τους περισσότερους ανθρώπους, έπιδρούν στο άτομο, χωρίς αυτό να τό καταλαβαίνει. Βλέπει έναν πλατύ ορίζοντα που του φαίνεται άπέραντος. Έτσι, η καπιταλιστική προπαγάνδα ισχυρίζεται ότι η περίπτωση Ροκφέλλερ — άληθινή ή όχι — αποτελεί παράδειγμα για τις δυνατότητες έπιτυχίας. Η συσσωρευμένη δυσκολία που χρειάζεται για να ξεπηδήσει ένα τέτοιο παράδειγμα και οι άμειπτηρες ποταπότητες που συνεπάγεται μια τόσο τεράστια συγκέντρωση πλούτου, δεν φαίνονται στον πίνακα και δεν είναι δυνατό πάντα οι λαϊκές δυνάμεις να διακρίνουν τό φαινόμενο αυτό (Έδω θάπρεπε να έξετασθεί ο τρόπος που οι εργάτες των ιμπεριαλιστικών χωρών χάνουν τη διεθνιστική τους συνείδηση κάτω από την έπιδραση μιας κάποιας συνειδητής έπιτυχίας των έξαρτημένων χωρών και πως, από τό γεγονός αυτό, αποδυναμώνεται η αγωνιστική τους διάθεση, στην ίδια τη χώρα τους, αλλά τό θέμα ξεφεύγει από τις προθέσεις μας).

Ο δρόμος που πρέπει, με κάθε τρόπο, να διατρέξει κανείς σε μια τέτοια κοινωνία, είναι βέβαιος εμπόδια, και μόνο, ίσως, ένα άτομο ιδιαίτερα προικισμένο μπορεί να τό ξεπεράσει για να φτάσει στο σκοπό. Παραμονεύει η μακρινή ανταμοιβή, αλλά ο δρόμος είναι έρημικός, άκόμα κυριαρχεί ο νόμος της ζουγκλάς: ο θάνατός σου ζωή μου.

Θά προσπαθήσω τώρα να σκιαγραφήσω τό άτομο, που παίζει ρόλο πρωταγωνιστή στο παράδειγμα και παθητικό αυτό δράμα, που λέγεται σοσιαλιστική ανοικοδόμηση, στη διπλή ζωή του σαν σκεπτόμενη μονάδα και σαν μέλος της κοινότητας.

Ναμίζω, ότι τό πιο άπλο είναι να αναγνωριθεί η ιδιότητά του σαν αναλοκλήρωτη ύπαρξη. Τό κατάλοιπο της παλιάς κοινωνίας επιζών στην άτομική συνείδηση και πρέπει να παλεύουμε αδιάκοπα για να ξεριζωθούν. Τό προτούς είναι διπλό: άνωβία που επιδρά άμεσα και έμμεσα στην διαμόρφωση του κι' από την άλλη είναι τό άτομο που ύπoτάσσεται σ' ένα συνειδητό προτούς αυτό-διαπαιδαγώγησης.

Η κοινωνία πρέπει να είναι ένα γιγάντιο σχολείο

Όπως τό έχω κιόλας τονίσει, είναι εύκολο να άξιοποιήσει κανείς τό ήθικό κίνητρο σε στιγμές κινδύνου, αλλά για να επιβιώσουν, πρέπει να αναπτυχθούν στις συνειδήσεις κοινωνικές άξίες. Η κοινωνία, πρέπει να γίνει, στο σύνολό της, ένα γιγάντιο σχολείο. Οι γενικές γραμμές του φαινομένου αυτού μοιάζουν με τη διαδικασία διαμόρφωσης της καπιταλιστικής συνείδησης στην πρώτη περίοδο. Ο καπιταλισμός προσφεύγει στη θία, αλλά παράλληλα διδάσκει την ιδεολογία του της κληρονομιάς τάξης. Η άμεση προπαγάνδα γίνεται από εκείνους που έχουν επιφορτισθεί να εξηγήσουν τό αναπόφευκτο του ταξικού καθεστώτος, που είτε έχει θεία προέλευση ή επιβάλλεται από τη φύση κατά μηχανικό τρόπο. Αυτό άφοπλίζει τις μάζες που βλέπουν να καταπιέζονται από ένα κακό που είναι άδύνατο να άντιπoλαίσουν.

Επειτα γεννιέται η έλπίδα ότι ο καπιταλισμός ξεχωρίζει από τό άλλα ταξικά καθεστώτα, που δεν άφηναν καμιά πιθανή διέξοδο. Για μερικούς, η ταξική φόρμουλα θά παραμείνει άξιοποίηση: η ανταμοιβή για όσους ύπακούουν είναι η είσοδος μετά τό θάνατο σε θαυμαστάς κόσμους, όπου οι καλοί άνταμoιβονται, κι' έτσι συνεχίζεται η παλιά παράδοση. Σε άλλους, ύπάρχει καινοτομία: ο διαχωρισμός

σε τάξεις παραμένει μοιραίος, αλλά τό άτομο μπορεί να μεταπηδήσει σε άνωτερες τάξεις με την εργασία, την έφευρετικότητα κλπ.

Η διαδικασία αυτή αυτο-διαπαιδαγώγησης για τη δυνατότητα της έπιτυχίας είναι πέρα για πέρα ύποκριτική: για σκοπούς ιδιοτελείς, προσπαθούν να εκλαϊκεύσουν αυτό τό ψέμα, ότι η άτομική έπιτυχία είναι πραγματοποιή-

Είς την 3ην σελίδα ΣΥΝΕΧΕΙΑ

ση - κριτική - ξενή λογοτεχνία - ποιηση - κριτική - ξεν

Κουλτούρα και αντικουλτούρα

Μιλάμε συνέχεια για την ανάγκη δημιουργίας μιας ντόπιας πνευματικής πραγματικότητας, βγαλμένης μέσα από το ζωτικό πρόβλημα του λαού, μιλάμε για την ανάγκη λαϊκής αφύπνισης και συμμετοχής στις καλλιτεχνικές εκδηλώσεις, μιλάμε για κυπριακή θεατρική ζωή. Στην ουσία όμως το μόνο που πραγματικά απασχολεί τους κατά καιρούς «αρμοδίους» είναι η διαχείριση στην Κύπρο της σύγχρονης πνευματικής νοστροπίας που επικρατεί στον Ελλαδικό χώρο, με κάθε δυνατό τρόπο και ανεξάρτητα από την δυνατότητα προσαρμογής της ή το βαθμό της αναγκαιότητας που αυτή άποκτῆ όταν εφαρμόζε-

ται εδώ. Αλλά το μόνο που επιτυγχάνεται έτσι είναι η σταδιακή απομάκρυνση από την ελάχιστη πιθανότητα μιας πνευματικής ταυτότητας του λαού που να αντανακλά τη φύση, τις συνήθειες, τους ζωντανούς δεσμούς με τις ρίζες όπως αναπνέουν κάτω από τον κυπριακό ουρανό. Γιατί άλλο να προσβλέπει κανείς προς ένα πρότυπο που αντιπροσωπεύει τους εθνικούς πόθους μιας κοινωνίας, διατηρώντας μια πολυεδρική επικοινωνία και ταυτόχρονα την δυνατότητα αποσπασμένης έκλογης των στοιχείων που θα απορροφηθεί, και άλλο να αποδέχεται ή και να επιδιώκει με έπαρ-

χωτικό αίσθημα κατωτερότητας, ότι του προσφέρεται από το εθνικό κέντρο, είτε νοθευμένο, είναι αυτό, είτε αχρησταίο. Με βάση τις πιο πάνω διαπιστώσεις, καταδικάζουμε την έκκεντρη, ή μη, τακτική, που επικρατεί τα τελευταία χρόνια σχετικά με την εξέλιξη μας στο θέατρο και επισημαίνουμε τη φθορά που δημιουργείται με την απόλυτη κυριαρχία του μετακαλούμενου θεατρικού «κατεστημένου», την μεθοδική διατροφή της παχύσαρκης παθητικότητας μέσα στις τάξεις των καλλιτεχνών μας, τη μοιραία απομάκρυνση του λαού από την Τέχνη και τη διαστρέβλωση της όρασης αυτής λαϊκής έκφρασης από ζωντανό κύτταρο σε μουσειακή επίδειξη.

Ταυτότητα

Γράφε: είμαι άραβας
 ο αριθμός της ταυτότητάς μου είναι πενήνταχιλιάδες
 είμαι πατέρας όχτώ παιδιών
 το ένστο... θαρβεί μετά το καλκαίρι
 σε θυμώνει αυτό;
 Γράφε: είμαι άραβας
 δουλεύω με τους συντρόφους μου του μόχτου
 σε ένα λατομείο
 είμαι πατέρας όχτώ παιδιών
 γιαυτά ξεριζώνω από τις πέτρες
 το ρούχο, το ψωμί, τα τετράδια
 και δεν έρχομαι να ζητιανέψω στη πόρτα σου
 και δεν διπλώνομαι
 μπροστά στο γιαισιότερο πάτωμα της Εξορτάς σου
 Σε θυμώνει αυτό;
 Γράφε: είμαι άραβας
 το όνομά μου είναι κοινό
 είμαι ύπομονετικός
 σε μία χώρα γεμάτη θυμό
 οι ρίζες μου
 βυθίζονται μέσα στη γη πριν από τη γέννηση του
 (χρόνου
 πριν από το άνοιγμα των αιώνων
 πριν απ' τις έλιές και τα κυπαρίσσια
 πριν από κάθε φυτική ζωή.
 'Ο πατέρας μου κατάγεται από την οικογένεια του
 (άρωτρου
 και δεν γνωρίζει τους μεγάλους κυρίους του Νουγιούβ
 ο παππούς μου ήταν αγρότης
 δεν είχε δένδρο γενεολογικό
 το σπίτι μου είναι μια καλύβα φύλοκο
 από καλάρμο και κλαδιά
 είσαι ικανοποιημένος από την κατάστασή μου;
 το όνομα μου είναι παλιό κοινό.
 Γράφε: άραβας
 μαλιά μαύρα
 μάτια καστανά
 χαρακτηριστικά:
 στο κεφάλι ένα καυφιάχ και ένα μαντήλι
 ο φοινίκας ρητιδισμένος σαν ένας βράχος
 γρατσουνίζει τα χέρια αυτού του τόν πιάνει
 μ' άρσσει το λάδι της έλῆας και το θυμάρι
 ή διεύθυνσή μου;
 έρχομαι από ένα χωριό χαμένο, ξεχασμένο
 με τους δρόμους χωρίς όνομα
 και όλοι οι άνδρες στο χωράφι ή στο λατομείο
 άγαπούν τον σοσιαλισμό
 Σε θυμώνει αυτό;
 Γράφε: είμαι άραβας
 εσύ με έγδυσε από τα άμπέλια των προγόνων μου
 και από τη γη που καλλιεργούσα
 με τους γιούς μου
 'Εσύ δεν άφησες σε μας
 και στα παιδιά μας
 παρά μονάχα πέτρες
 ή κυβέρνησή σας θα πάρει κιαυτές
 όπως κιάλος το έχουν πεί.
 Τότε
 γράφε
 Ψηλά στη πρώτη σελίδα:
 εγώ δε μισώ τους ανθρώπους
 και δεν επιτίθεται σε κανέναν
 αλλά αν μία μέρα με πεινάσουν
 θα φάω το κρέας αυτού που μ' έκανε να πεινάσω
 Πρόσεξε... πρόσεξε πολύ
 τη δικιά μου πείνα
 και το δικό μου θυμό.

Γιατί πως όλλαιώς μπορεί να ερμηνευτεί η βάση της δημιουργίας του ΘΟΚ (λέγε κλιμάκιο κρατικού θεάτρου 'Αθηνών) με την μετακλήση των διαφόρων τάσεων, σκηνοθετών, δασκάλων, πρωταγωνιστών, διευθυντών (κατά σύμπτωση όλοι παρωχημένων εποχών) και δε συμμαζεύεται, στους οποίους ανατίθεται ολοκληρωτικό ή επιχαρηγόμενη ήγερση της θεατρικής ζωής του τόπου, ή ελευθερία να εφαρμόζουν ό,τι έχει ήδη από καιρό άπαρρηχτή στο χώρο τους, σε βάρος και των δέξων ήθωποιών μας και του κοινού και του δημόσιου χρήματος, ή εύλογια να παραμερίζουν το ντόπιο μας δυναμικό, που και δύναμη, νεανικότητα, γνώση διαθέτει, και τους άμεσους παλμούς του τόπου αυλαμδάνει!

Προϊόν προς προπαγανδιστική κατανάλωση λοιπόν και το θέατρο, — αυτό το έκφραστικό λαϊκό όργανο — κατάντησε έπαρχιακό κατάσταση του πάλοι πατε ένδοξου βασιλικού, κατ'εφερε να κλεισά το «επάγγελμα», άφου φρόντισε να μαζέψη σχεδόν όλο του ταλαντούχους και μη «κλόουνς» της κυπριακής σκηνης, και δήλωσε άντρίκια πως άπαγορεύονται πιά οι πειραματισμοί, στο θέατρο σε τούτο τον υπανάπτυκτο τόπο, θρηκε τον μάστορή του. Εύγενική φιλοδοξία των άμδαπών «αρμοδίων» και των διασκεκρμένων εύνοουένων τους, ή διά πλύσεως έγκεφάλου πειθαρχία προς μία ενιαία έθνοπρεπή καλλιτεχνική «γραμμή» που άπρόσκοπτα θα οδηγήση μέσα από άξιοπρεπεις μεγαλόσημες εκδηλώσεις στον ποθητό στόχο: τη δημιουργία μιας Έλληνο-άμερικανικής κουλτούρας στο πρότυπο της «δημοκρατικής» μας σύγχρονης Έλλάδας.

Και ο λαός; 'Ο άνώνυμος μάρτυρας που στο όνομά του (λέγε λεφτά του) στηρίζεται το μεγαλεπήβολο σχέδιο των «αρμοδίων»; Μα άφείλει «να πιστεύει χωρίς να έρευνά». Διότι βρίσκειται σε καλά χέριο και την πνευματική του τύχη διευθύνουν πρωτεύουσιάνοι, όχι ίθαγενείς βλάχοι, και να μη δίνει ούτε σε κακόβουλου «ψυθιριστές» που διαδίδουν κακοήθειες, όπως για παράδειγμα, ότι στο δύο τόσο χρόνια της λειτουργίας του Θ.Ο.Κ., έγ:van μόνο δύο ή τρεις παραστάσεις καλές, που βγήκαν από το χέριο Κυπρίων σκηνοθετών (sic), με άποκλειστικούς συνεργάτες Κυπρίου ήθωποιούς Resic). Κι έτσι φτάσαμε αίσια στο φετεινό καλοκαίρι, που χάρη στην άφειδώλευτη σπατάλη μύχθου των «αρμοδίων» (και λεφτών) μπορεί να χαρακτη-

ριστή σαν το πιο δραστήριο θεατρικό γεγονός στην ιστορία μας. Τίτλος του: Κυπριακόν Σαλαμεινιον Φεστιβάλ. Οι γνωστοί οργανωτές του συσπείρωσαν όλες τις δυνάμεις τους και παρουσίασαν με την κάθε δυνατή σοβαρότητα ό,τι πιο αντιπροσωπευτικό από άποψη πνευματικής πρωτοπορίας υπάρχει σήμερα στον Έλληνοκυπριακό πνευματικό χώρο. Το Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος του κ. Μιχαηλίδη, και το Κρατικό Θέατρο Νοτίου Κύπρου του κ. Καραντινού. (Το αντίστοιχο

άσφαλώς έχει κανείς να ηη άμφότερες μας έκαναν καινωφούς του ανεπαλήπτου μουσικού και ποδοσφαιρικού τάλαντου του λαού μας. «Αίας» του μεγάλου Σοφοκλή, έργον διδακτικόν δι' υπανάπτυκτους, με στρογγύλον λόγον, ρομαντικό νατουραλισμό, στοιχείο «φοκλόρ» (μη ξεχνάμε και την καταγωγή μας) μουσική για σχολική χορωδία, περιβάλλον νεοκλασσικής Γερμανικής αρχιτεκτονικής και κυλιόμενες σπηλιές... (Άς μη δώσουμε βάρος στο θιασμό της προσωπικότητας των εκτελε-

κλωθμικών εκρήξεων των αρχόντων (τους όποιους έστησε πάνω σε ένα μακρύ και ψηλό πατάρι μιλια μακρυά από τους προλετάριους) και μας έχωσε στο κοντό μας το μυαλό πως σημασία έχει να στηρίξη κανείς τη μεταφορά του Τραγικού πάθους μέσα στους λεπτούς ήχους της όρθοφωνικής σκέψης της άρχουσας τάξης, άδιάφορο αν ή δυναμική θέληση, ή ένεργητική συμμετοχή και ή σοφή ώριμότητα του Χορού είναι στο έργο έξυμνητική. Νεκρό κύτταρο ό όχλος, ζήτω ή μοναρχία. (Ή Άθηνά βρισκόταν ακόμα πιο ψηλά στην ίεραρχία, οά θεά που ήταν.)

Του καλλιτεχνικού μας συνεργατη

Κρατικό 'Αθηνών, του κ. Βλάχου θα ήταν άποσολημένο). Και ή κυπριακή παρουσία; Οι Κύπριοι σκηνοθέτες, οι Κύπριοι συνθέτες, οι Κύπριοι ακηνογράφοι, ένδυματολόγοι; Σ' ένα Κυπριακό Φεστιβάλ με Κυπριακά λεφτά; Απάντηση δεν περιμένουμε, την έέρουμε, μόνο εκφράζουμε τη βαθειά πικρία μας βλέποντας εκείνη την τεράστια μάζα του κοινού που προσέρχεται για να χειροκροτήσει την παρακμή!

στών που δόγγησαν — κυριαρχία — κάτω από τη θωρύγδουπη διδασκαλία). 'Ο κ. σκηνοθέτης με όλη την συναίσθηση της ευθύνης των χιλιάδων λιρών (άκούμε Ε9.000 και) που στοίχισε το φιλόδοξο άνέθασμα μας πρόσφερε μέσα από ένα συνονθύλευμα από «ρεύματα» μία μουσειακή άπαγγελία του άριστουργήματος του ποιητή, — διανοημένη όμως με τραγουδάκια, — άπνεκρωσε όλοτε το λαϊκή συμμετοχή, περιορίζοντας το Χορό στο τραγουδιστό και άπρόσωπο σχόλιο των κυ-

Και οι «Βάτραχοι» του ύπέροχου Άριστοφάνη, ένα έξυπνάκι εύρημα σε μία σάπια κοινωνία, είναι άρκετό για να επικαίξη τη γεμάτη άγωνία φωνή του ποιητή που στήριξε το έργο του στην «παράβαση» των Μυστών — ένα δριμύτατο» κατηγορώ» κατά της πολιτικοπνευματικής παρακμής, και που στην παρόσταση άπαγγέλθηκε ώραιοπαθώς κατ'ακουστικό σύστημα εννοεστικης — και να μετατοπίση την προσοχή του φιλοθεάμονου κοινού, στο άουσαγώνιστου ένδιαφέροντος, ποδοσφαιρικό παιχνίδι, μεταξύ Αισχύλου και Εύριπίδη, άπαράλλαχτα όπως οι δικτάτορες πάντοτε, μετατοπίζουν την προσοχή του λαού από την ύπαρχουσα πολιτική άθλιότητα, στα γήπεδα, θυσίαζοντας γι' αυτό έκτατομύρια. Έμπαινε «Αισχυλάρα»...

Ή «Σοσιαλιστική Έκφραση» εκδίδεται κάθε 15 μέρες από συντακτική έπιτροπή και εκφράζει την έπίσημη γραμμή της Σοσιαλιστικής Νεολαίας (ΕΔΕΝ), Τ.Κ. 1064 Λευκωσία, Κύπρος. Ή «Σοσιαλιστική Έκφραση» κυκλοφορεί κάθε δεύτερη Παρασκευή σαν ένσωματωμένο φύλλο της έφημερίδας «ΤΑ ΝΕΑ». Ένυπόγραφες συνεργασίες δεν εκφράζουν κατ' ανάγκη άπόψεις της Σ.Ν.—ΕΔΕΝ.

ΟΙ ΕΠΟΜΕΝΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΕΚΦΡΑΣΗΣ ΘΑΝΑΙ ΣΤΙΣ ΑΚΟΛΟΥΘΕΣ ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΕΣ.
 Παρασκευή 2 του νιοβρη
 Παρασκευή 16 του νιοβρη
 Παρασκευή 29 του νιοβρη
 οσοι θέλουν προηγουμενες εκδοσεις ας μας γραψουν
 σοσιαλιστική νεολαία ΕΔΕΝ
 κωντινου παλαιολογου 23
 ή τ.κ. 1064, λευκωσια

Κατά τ' άλλα όλα πάνε καλά, είμαστε ικανοποιημένοι και χορτάτοι αλλά και ήσυχαι πως ή ώρα, που παράλληλα με την καθοδηγούμενη πίστη, θ' αναπτυχθή και ή ανάγκη για «έρευνα» μέσα στον υπανάπτυκτο λαό μας, είναι μακρυά.

Διεθνές Συνέδριον
 'Επέστρεψε από το Στρασβούργο ο 'Οργανωτικός Γραμματέας της ΕΔΕΚ κ. Άνδρέας Φρυδιός, ο όποιος έξεπροσώπησε τη Σοσιαλιστική Νεολαία του κόμματος σε διεθές Σεμινάριον το όποιον διοργάνωθη υπό της Διεθνούς Ένωσεως Σοσιαλιστικής Νεολαίας γνωστής ως IUSY. Στο Σεμινάριον παρεκάθησαν αντιπρόσωποι, από: Σουηδία, Φιλανδία, Νορβηγία, Γερμανία, Αυστρία, Γαλλία, Ίταλία, Κύπρος, Άγγλία, Μάλτα, Όλλανδία, Έλβετία καθώς και εκπρόσωπος του Έλληνικού Σοσιαλιστικού Κινήματος.